

[Indenrigsministeren.]

af 1958 tog man hensyn til denne udvikling og tilvejebragte hjemmel for at ansætte embedslæger som fuldtidsbeskæftigede tjenestemænd, medens man oprindeligt forudsatte embedslægegeringen varetaget ved siden af almindelig lægepraksis. Der er nu i alt 63 embedslæger, hvoraf 45 er fuldtidsbeskæftigede og ansat i 27. og 24. lønningsklasse, medens 18 som deltidsbeskæftigede er ansat i 18. og 15. lønningsklasse.

Da min forgænger som indenrigsminister i 1961 fremsatte det seneste forslag til lov om udskydelse af revision af embedslæge-loven, bemærkede han, at der nok måtte nedsættes et udvalg til i sammenhæng at overveje såvel embedslægevæsenets som sundhedskommissionernes forhold. Som nævnt i bemærkningerne til nærværende lovforslag nedsatte indenrigsministeriet i 1964 en kommission herom. Der kan endnu ikke siges noget nærmere om udfaldet af kommissionens overvejelser, men det må nok forventes, at et kommende forslag, der må tage hensyn til den fremtidige kommunale struktur, vil indebære væsentlige ændringer i forhold til embedslægevæsenets nuværende organisation. Udviklingen vil gå i retning af endnu færre og større embedslægekredse og en kraftigere understregning af den nødvendige specialisering. I overvejelserne må også indgå spørgsmålet om, hvilken særlig bistand embedslægerne eventuelt skal have til rådighed for tilfredsstillende at kunne løse deres forskelligartede opgaver, navnlig på det hygiejniske område og som rådgivere for sundhedskommissionerne.

På denne baggrund må det ses, at embedslægelovens revision på ny foreslås udskudt i indtil 5 år.

Jeg skal hermed anbefale lovforslaget til det høje folketings velvillige behandling.

Endvidere skal jeg tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme.*

Som det høje ting vil erindre, fremsatte jeg sidste efterår et forslag til ændrede regler for den kommunale grundbeskatning, et forslag, hvis hovedpunkter imidlertid ikke blev gennemført, idet det ved skatte- og afgiftsforliget i januar måned blev aftalt,

at den kommunale ejendomsbeskatning i det store og hele skulle bevares uændret i endnu et år. Der blev dog ved en lov af 28. januar 1966 fastsat særlige regler, der regulerer kommunernes udskrivning af grundskyld i indeværende skatteår.

Nærværende forslag indeholder de bestemmelser om den fremtidige kommunale grundbeskatning, der ikke blev gennemført sidste år, og jeg kan derfor for så vidt henvise til min fremsættelsestale vedrørende det tidligere lovforslag, Folketingstidende 1965-66, sp. 310-12. Jeg vil dog gerne her redegøre for de gældende bestemmelser om grundskyldpromillernes fastsættelse — idet jeg herved ser bort fra den for skatteåret 1966-67 gældende særlige ordning — og for, hvorledes disse bestemmelser foreslås ændret.

I henhold til den kommunale ejendoms-skattelov skal grundskyldpromillen i sognekommunerne være mindst 10 og højst 35, idet indenrigsministeren dog i ganske særlige tilfælde kan tillade en promille på indtil 40.

Med henblik på også ud over skatteåret 1966-67 — for hvilket den nævnte minimumspromille som følge af særordningen for dette skatteår ikke gælder — at åbne kommuner, der hidtil har anvendt lave promiller, adgang til at imødegå de beskatningsmæssige virkninger af grundværdistigninger gennem nedsættelse af grundskyldpromillen foreslås undergrænsen helt ophævet, idet alternativet i øvrigt ville være en undergrænse på nogle ganske få promille. Samtidig foreslås overgrænsen for den sognekommunale grundskyldpromille på 35 ophævet, således at landkommunerne på dette punkt ligestilles med bykommunerne, for hvilke der ikke gælder og ej heller foreslås indført nogen overgrænse for promillens størrelse. De for bykommunerne gældende undergrænser, nemlig den promille, der var fastsat for skatteåret 1960-61 — normalt 24-26 — foreslås nedsat til 16. Jeg kan i denne forbindelse oplyse, at i henhold til den for indeværende skatteår gældende særordning har kun 4 bykommuner lavere promille end den foreslåede nye undergrænse, og i ingen af disse er promillen lavere end 14.

Ud over de foreslåede regler om grundskyldpromillernes fastsættelse vil jeg gerne fremhæve forslaget bestemmelser om en

[Indenrigsministeren.]

nyordning med hensyn til lempelsen af den amtskommunale grundskyld af landbrugs-ejendomme. Medens det afgørende for, om en ejendom kan komme i betragtning efter den gældende konjunkturbestemte lempelsesordning, er, om ejendommen helt eller delvis er noteret som landbrugsejendom, er kriteriet efter forslaget, om ejendommen rent faktisk benyttes til landbrugsmæssige formål. Endvidere foreslås landbrugsejendomme fuldstændig fritaget for amtskommunale grundskyld, når landbrugets forrentningsprocent falder under en vis grænse. En sådan fritagelse vil — idet statskassen efter forslaget fuldt ud skal tilsvare kommunerne de beløb, hvormed grundskylden nedsættes — med de for tiden gældende grundskyldpromiller medføre en udgift, der kan anslås til 160 mill. kr., medens statskassens tilskud i henhold til den nu gældende kommunale ejendomsskattelev højst kan udgøre 54 mill. kr.

I forhold til den gældende ordning foreslås der på den anden side den begrænsning, at lempelsen kun kan omfatte den del af grundbeskatningen, der vedrører den landbrugsmæssige værdi, medens en eventuel merværdi, der f. eks. kan skyldes mulighed for udstykning, beskattes med den for andre ejendomme gældende promille. Særligt for landbrugsejendomme i yderzoner og godkendte byplaners landbrugszoner foreslås der i forbindelse hermed indført en henstandsordning vedrørende betalingen af kommunal grundskyld af nævnte merværdi, der jo, så længe zonebåndet påhviler vedkommende ejendom, ikke kan realiseres gennem udstykninger m. v. Jeg finder anledning til at fremhæve, at gennemførelsen af de nævnte lempelses- og henstandsordninger forudsætter et ret omfattende og tidkrævende forberedende arbejde fra vurderingsmyndighedernes side, og at dette arbejde af hensyn til den kommunale administration gerne skulle være afsluttet nogen tid før det nye skatteårs begyndelse. Det ville derfor være meget ønskeligt, om lovforslagets behandling kunne være afsluttet inden jul.

Endelig skal jeg anføre, at den særlige tillægsgrundskyld af visse landbrugsejendomme foreslås ophævet, ligesom forslaget indeholder visse bestemmelser af mere

teknisk karakter, hvorom jeg tillader mig at henvise til lovforslaget og de dertil knyttede bemærkninger.

Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Endelig skal jeg tillade mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om erhvervsskattens afløsning i visse kommuner m. v.*

Forslaget går ud på en 2-årig forlængelse dels af den i 1959 gennemførte afløsningsordning for erhvervsskatten i 9 byområder, dels af fikseringen af de økonomiske udligningstilsvare, der betales af Frederiksberg og Gentofte til Københavns kommune. De to ordninger, der siden 1959 er blevet forlænget tre gange, nemlig i 1962, 1964 og 1965, har begge karakter af en erstatning til centralkommunen i forbindelse med ophævelse af kommunal erhvervsbeskatning af omegnskommunernes skatteydere. Erhvervsbeskatningen faldt bort i de 9 byområder i 1959, men var allerede i 1937 bortfaldet mellem København på den ene side og Frederiksberg og Gentofte på den anden. De i forbindelse med erhvervsskattens ophævelse i visse byområder i 1959 fastsatte tilsvare udgør årligt i alt godt 20 mill. kr., hvoraf ca. 15 mill. kr. betales København af dennes omegnskommuner.

Selv om afløsningstilsvarene har været fikseret siden 1959-60, har der alligevel som følge af den stedfundne almindelige forøgelse af den kommunale personbeskatning fundet en ikke uvæsentlig formindskelse af tilsvarebeløbenes betydning sted. Medens afløsningstilsvarene i skatteåret 1959-60 således betød en belastning for de betalende omegnskommuner svarende til gennemsnitlig ca. 7 pct. af deres udskrivning af opholdskommuneskat, udgør tilsvarebeløbet for indeværende skatteår kun gennemsnitlig ca. 2,7 pct. af omegnskommunernes udskrivning af opholdskommuneskat. De i 1959 fikserede udligningstilsvare, der årligt svares til Københavns kommune, udgør ca. 16,5 mill. kr. for Gentoftes vedkommende og ca. 8,1 mill. kr. for Frederiksbergs vedkommende.

Når de omhandlede afløsnings- og udligningsordninger nu atter foreslås forlænget uændret, er motiveringen i det væsentlige den samme som ved sidste forlængelse,